

Metin Üzerinde Çalışmalar

Levent Tamay
sayiklamalar.com

K. Sinan Küçük ve Tolga Öztürk'e teşekkürler...

Metin, Metinciğim, Metin Bey oğlum, Metin Kardeşim, Meto, Metin oğlum, Metin Abi, Metin Bey. Metin bunların hepsiydi. Otuz üç yaşında, orta boylu, yakışıklı, sarışın mavi gözlü, iyi eğitim almış, bugüne dek yaptıklarına bakılırsa zeki, yetenekli bir adam. Sonra bir gün ne olmuşsa olmuş, bana getirdiler. Karşıma oturduğunda bu yukarıda saydıklarımın hiçbiri kalmamıştı elinde. Annesinin anlattığına göre, etrafına kapısı olmayan yüksekçe bir sur örmüş, içeride öylece yaşamaya başlamıştı. İşini, sosyal ilişkilerini bir anda bırakıp ailesinin yanına dönmüş, babasıyla evin bir odasını küçük bir ahşap atölyesine çevirerek ürettiği ahşap hediyelik eşyalarla hayatını sürdürmeye başlamıştı. Sabah erkenden kalkıyor kahvaltısını yapıp işe koyuluyor, akşam uyku vakti gelene dek atölyesinden çıkmıyordu. Pazarlama işini babası hallettiği için insan ilişkilerine de ihtiyaç duymuyordu belli ki.

Bu yüksek duvarların içinde ne olup bittiğiyle ilgili elimizdeki tek veri tel spiralli, mukavva kapaklı, çizgisiz bir harita metod defterdi. İçinde el yazısıyla yazdığı anlaşılması güç metinler ve çizimler vardı. Metinler birden başlayarak numaralanmıştı. İki yıldır bu şekilde yaşadığını öğrendiğim Metin'in şimdi karşımda oturuyor olmasının sebebi ise defterine yazdığı, içinde birkaç kere ölüm kelimesi geçen paragraftı. İki yıldır süregelen bu hali dert etmeyen ailesi ölüm lafıyla kaygılanmıştı. Annesi, anlattığım gibi, ana hatlarıyla konuyu özetledikten sonra, Metin'le defterini odama bırakmış ve bekleme odasına geçmişti.

"Metin defterine bakabilir miyim?" sorusuna cevap almayı beklemek tuhaf olurdu ama değişik kelimelerle birkaç kez daha sordum. Sonra, izinle alıyorum diyerek deftere gözetmeye koyuldum. Anlaşılması güç metinler arasında etkilendiğim cümleler çıktıkça, hem yüz ifademle hem de konuşarak beğenimi ifade etmeye çalışmamın Metin'de bir karşılık bulacağını, ilgisini bana yönlendireceğini umsam da Metin boş gözlerle odayı süzmeyi sürdürdü.

O gün Metin'in ağzından tek kelime çıkmadı, yüz ifadesi değişmedi. Daha ayrıntılı incelemek için annesinden ve tabii Metin'den rica ederek defterin bir kopyasını aldım. Sonraki bir kaç görüşme boyunca, hareketlerinden,

mimiklerinden anlayabildiğim kadarıyla yavaş yavaş bir yakınlık kurabildik. Ancak ağzından ilk kelimenin çıkması için altıncı görüşmemizi beklemek gerekti.

Önceki beş görüşmemizde olduğu gibi iki saatlik uzun monoloğuma başlamış, hayatla, yazdıklarıyla ve çizimleriyle ilgili konuşurken Metin beklenmedik bir şekilde ilgisini bana yönlendirip, bacak bacak üstüne atarak, "Hocam, çabanı takdir ediyorum ama olmadım ben. Olamadım. Boşver, uğraşma sen de" dedi.

İlk şaşkınlığı üzerimden atıp önce teşekkür ettim takdiri için. Ardından da hikayeyi bir kez de bana anlatmasını rica ettim. Neticede bir şey kaybetmeyecekti. "Aslına bakarsan, temelde ve öncelikle, merak ediyorum" dedim. Seni ameliyat edecek ya da sihirli bir ilaçla dünyayı senin için bambaşka hale getirecek falan değilim. Öncelikle merak ediyorum. Sonrasında, eğer istersen, ya da gerektiğini düşünürsen birlikte birşeyler de yapabiliriz.

Metin bu merak meselesini bir hile sanmış olmalı ki, alaycı bir ses tonuyla "merak" diyerek bir kaç kez başını salladı. Halbuki temelde gerçekten merak ediyordum ne olup bittiğini.

"Madem öyle, anlatayım hocam" diyerek girdi söze. "Kafanı çok şişirmeyeceğim, hikaye aslında çok basit. Dönüp dolaşıp aynı şeyleri yaşıyorum. İnsanlarla, hayatla, kendimle, dünyayla olan ilişkimde ne kadar çabalarsam çabalayayım aynı hataları belli bir döngüde tekrarlıyorum. Bunun farkına varmadan önce bu çok trajik, çok yorucu bir durum değildi. Farkında değilsin çünkü. Ama bir kaç yıl önce farkına vardım ki, her şey aynı. Arkadaşlar, evler, şehirler, sevgililer değişiyor ama sonuç hep aynı. Ne kadar çabalarsam çabalayayım değiştiremiyorum kendimi. Olmuyor. Aynı sırayla aynı mutluluk ya da hayal kırıklıkları, çekilen, çektirilen acılar falan filan. Ben de bıraktım hocam. Kepengi indirdim. Dükkanı kapattım. Mevzu bu".

Kendimce makul bir süre söze devam edip etmeyeceğini anlamak için bekledim. Bitirdiğine kanaat getirince de lafa girdim,

- Anladım. Belki bunları daha uzunca, daha ayrıntılı konuşuruz yeniden. İstersen tabii. Peki defterin bu olanlar içindeki yeri ne?

- Bazen çok keyifli imgeler uçuşuyor aklımda. Mutlu anılar yaratıyor aklım hocam. Onların fotoğrafını çekiyorum işte. Fotoğraflarını çekip albüme koyuyorum. İçeride kendi hatıralarımı yaratıyorum yani. Unutuyorum yoksa. Kaybolup gidiyorlar.

- Bana gelmeyi kabul etmenin sebebi neydi peki?

- Kaygılanmış bizimkiler. Üzülsünler istemem. Bir rölanti tutturduk neticede birlikte. Keyfim de yerinde. Kaygılarını gidermeye yardımcı olacaktır diye geldim. İntihar edeceğimi sanmışlar belli ki. Şimdi, orada ne anlatmak istedin gibi bir soru soracaksan da şunu söyleyeyim, bunlar benim kafamda oluşan o bahsettiğim anıların hatırlatıcı anahtarları. Yoksa kafamdakileri, sonra vücudumda hissettiğim mutluluğu nasıl yazayım? Öyle kelimeler, cümleler yok. Sen ilk sevgilini öptüğünde hissettiğin kimyayı, kafadaki elektriği, vücudunda olan biten her şeyi yazabilir misin? Ama o hissi hatırlatacak bir kaç noktayı kaydedebilirsin. O da öyle bir anahtar işte. İçinde ölüm lafı da geçmiş.

- Benimle iletişim kurman peki? Dışarı çıkmış olmuyor musun?

Gülerek, yok, dedi. "Kapıdan konuşuyoruz. Çok emek verdin. Bir de bayağı bir indirim yapmışsın. Niye yaptın anlamadım, tanıdık falansın herhalde. Neyse, sonuçta bu noktaya gelene kadar uğraşmaya devam edeceğini anlayınca, senin vaktini, bizimkilerin de parasını boşa harcamak istemedim. Ama tutup seninle arkadaş markadaş olursak o sakat tabii. Yani gel dışarı biraz oynayalım falan dememeni umuyorum. Çünkü neticede yine aynı şeyler olacak hocam. Yeniden çıkıp geri dönersem, bu sefer şu bulduğum sığınak da o döngünün bir parçası olacak. Kaçacak yer kalmayacak yani anladın mı? O rutin bende duruyor biliyorum. Virüs gibi yahu. Yalnızca marşa basmanı bekliyor. Bir kere çalıştırdın mı hooop aynı tantana baştan bir daha bir daha. Böyle iyiyim yani."

Metin'le bu iletişim kanalını yakaladıktan sonra, görüşmelerimiz bir yıldan biraz fazla süre devam etti. Bir kaç kez, o olmadan ailesiyle de görüştüm. Bu görüşmeler neticesinde Metin'le ulaşabildiğimiz son nokta artık kendisini kapattığı o surların içinden çıkıp yeniden dış dünyaya adım atmak değildi belki ama eğer bir gün bunu arzu ederse, bu isteğini bastırmayacak, üzerine cesaretle gidecekti. Kimbilir belki bu istek hiçbir zaman uyanmayacaktı ama halinden memnun bir insandan bunun üzerinde bir gayret beklemek de anlamsız olacaktı. Zira Metin bir noktada kendisinde bir rahatsızlık olduğunu kabul etse de bu rahatsızlıkla yaşamının bir yolunu bulmuştu. Ruh halini çalkantısız, durağan hale getiren bu, kendi içinde tutarlı, yaşam şeklini değiştirmek gibi bir isteği yoktu. Bir yıl boyunca yaptığımız aslında onun beni ikna etmesinden başka pek de bir şey değildi. Bir de belki ailesi, durumuyla ilgili biraz daha fazla bilgilenmişti. Sonuç olarak, bu şartlar altında daha fazla görüşmek için bir neden yoktu. Durumunu kendi kendine gözlemlemesi, kendi kendine mesafe katetmesi için bir ara vermenin uygun olacağını değerlendirerek görüşmelerimizi sonlandırmaya karar verdik.

Son görüşmemizde kendisine yeni bir defter hediye ettim. Benimle görüşmediği süre boyunca düşüncelerinde, davranışlarında, hayatında nelerin değiştiğini kısa kısa not almasını istedim. Bu notlar hem kendisindeki değişiklikleri farketmesini, geriye dönük olarak neleri başardığını ya da başaramadığını görmesini sağlayacak, hem de günün birinde benimle yeniden görüşmek isterse, bana bir kronoloji, olan biteni onun gözünden özetleyen bir rehber kitap sunacaktı.

Ailesinden de, Metin'in anlattıklarında sık sık adları geçen birkaç eski arkadaşını Metin'in durumu ile ilgili bilgilendirmelerini rica ettim. Eğer yeniden dış dünyayla bağlantı kurmak isterse, arayacağı bir kaç kişinin bu konuda bilgisinin olması Metin'in daha kolay, daha rahat adım atmasını sağlayabilirdi.

Aradan yaklaşık üç yıl geçtikten sonra bir gün, ertesi günün randevu defterinde adını gördüm. Sekreterim randevuyu bizzat Metin'in aldığını söyledi.

Ertesi gün elinde iki defterle çıkageldi. Elimi sıkıp merhaba Hocam dedikten sonra umutsuzca gülümseyerek "çuvalladım hocam, şimdi napıyoruz?" diye girdi konuya.

Metin, bir yıl önce anne babasını birer ay arayla kaybettikten sonra evdeki eşyalara hiç dokunmadan yeni bir ev tutmuş. "Annem babam ölünce proje patladı hocam. Çıkmak gerekti. Tam deli olacaktım yoksa. Ufak bir ev buldum. Eski evi öylece bırakıp, kendi eşyalarımı aldım çıktım. Bizimkilerden kalan birikmiş para vardı. Bir süre kafayı toplayana kadar onunla idare edeyim, sonra da ya eski işi devam ettiririm veya bakarım yeni bir şeyler diye düşündüm. Sonrasını da yazdım işte senin deftere. Çuvalladım. Sana anlattığım gibi oldu. Bir bak istersen sonra konuşalım" diye özetledi son görüşmemizden bu yana olan biteni. Sözlerinin sonunda da üç yıl önce hediye ettiğim defteri aramızdaki sehpa önüne doğru itekledi. "Diğer deftere bakmayayım mı?" soruma, "bizimkileri kaybedince pek öyle yazmaya degecek bir şey olmadı hocam, neredeyse en son bıraktığındaki gibidir" yanıtını alınca, önümdeki defteri alarak okumaya başladım.

1

Okumaya en okumamam gereken zamanda başlamıştım. Dört buçuk yaşında okumayı öğrenmiş olmam belki de en büyük hataydı. Okumayı kendi kendime sökünce, bizimkiler gaza gelmiş olmalı ki, kendimden iki yaş büyüklerle okula kaydedilmişim. Liseye kadar sorun yaratmayan bu durum lisede sınıfın en kısa boylusu, en ince seslisi olmama sebep olacaktı. Bir sürü şeyi etkilemiştir herhalde bu durum. Şimdi de belki yazmak için yanlış zaman. Ama bunu kestirmek güç. Değişiklikleri kaydetmemi istemişti patron. Ancak yazma işi bir yandan da unutmayı güçleştiriyor. Oysa ben unutmayı öğrenebilmek için ne çok uğraştım. Gerçi zamanla kazandığım bu maharet sonrasında her şeyi dönüp dönüp yeniden yaşamamı da kolaylaştırdı belki. Bilemiyorum.

Uzun zaman sonra dışarıdaydım bugün. İşbirlikçi bir köstebek, korkak bir katil tavriyla atıyordum adımlarımı. Etrafı kolaçan ederek, basbayağı ürkek, tedirgin ama bir maskeyle soğukkanlı görünmeye çalışarak, yavaş yavaş. Neticede yakalanmadan döndüm deliğime.

Akşam, bir cesaretle, eski bir arkadaşı, Naci'yi arayıverdim. Kısa bir özet geçtim. Normal bunlar dedi, yeni çıktın. Hoşgeldin. Sesindeki sıcaklığı beklediğim söylenemez. Hoşuma gitti tabii.

Naci'yle ilişkimiz tuhaftır. Yıllar önce, uzun süredir birlikte olduğu kız arkadaşını aldatmıştı. Elif. Kız da intikamını beni kendine aşık edip, sevişerek almıştı. İşi bitince de bir not bırakıp gitmişti. Not meselesi de ilginçtir. Hep not bırakarak terkederlerdi beni. Naci bu olan biteni öğrenince bir daha görüşmedi tabii benimle. Sonra sonra yeniden görüşmeye başladık, eskisi gibi olmasını beklemeden. Aileden birini ne yaparsa yapsın atamazsın, kayıtsız kalamazsın, unutamazsın ya; öyle bir şey herhalde.

2

İnsan içine çikalı neredeyse bir ay oldu. Dün yeni bir aşamayı geçmeye karar verip Zehra'yı aradım. Son sevgili Zehra. Yakınına taşındığımdan bahsettim. Olan biteni merakla dinledi. Mutlaka görüşelim diyerek bitirdik konuşmayı. Sabah, uyanmadan önceki son rüyamda değişiklikleri kaydettin mi dedi annem, "kaydetmeden çıkmasaydın. Silinir gider aklından".

Öğleden sonra dışarı çıktım. Güneş gözlüklerinin beni rahatlattığını keşfettim geçenlerde. Onu da unutmadan söyleyeyim. Güneş gözlüğüyle dolaşınca daha rahat hissediyorum kendimi. Epeyce dolaştım. Gece cesurca bir adım daha atarak kalabalık bir bara girdim. Tanıştığım güzel memeli kızla sık sık kapıya sohbet etmeye çıktık. İnsanlara epeyce ilginç geliyordu hikayem. Sohbetin bir yerinde, "içeriye girmeden önce kaydetmiş miydin peki" diye sordu. Kalçaları da fena değildi. Açık renk bir pantolonu vardı, bej miydi neydi o rengin adı. "Hayır"

diye yanıtladım. Aslına bakarsan hatırlamıyordum. "Öncekiler silindi o zaman desene" diyerek gülümsedi. Hoşuna gitti belli ki bu nispeten az hatıralı adam. Burada şimdi, uyuyor. Neredeyse öğlen olacak. İşte kaydediyorum değişiklikleri.

Az önce Zehra aradı. N'aber, n'aptın, faslının ardından, "Nereye taşındın? bir uğrayayım müsaitsen" diye sorunca misafirim olduğunu söyledim mecburen. Belli ki yüzü asıldı. Yarın için sözleştik. Anladı herhalde evde bir kadın olduğunu. Veya ben kuruntu yapıyorum bilemiyorum. Gerçi anlayıp anlamamasının bir önemi de olmamalı ya; var demek ki. Uyandırıp adını sorayım şu kızın...

Burada derin bir nefes alıp Metin'e döndüm. Karşımdaki koltukta kaygılı ve umutsuz bakışlarla benden bir çıkış yolu, kurtuluşu için bir formül bekliyordu. "Buraya kadar bir sıkıntı görünmüyor" diyerek girdim söze. Başka bir şey söylememe fırsat vermeden, metnin neresinde olduğumu sordu. Parmağımla işaret edince "evet" dedi. "Başlangıçta keyfim yerindeydi. Temkinli hareket ediyor, birden açılmamaya özen gösteriyordum. Arka arkaya cesur girişimlerde bulundum, ters bir şey de olmadı. Bu da beni iyiden iyiye cesaretlendirdi tabii.

O kaldığın yerden sonrasında Zehra'yla buluştuk üst üste. O kadar iyi hissediyordum ki not almayı bile bırakıverdim. Sanki eski günler geride kalmış, bir hastalıktan kurtulmuş, yeni bir hayata başlamışım havasındaydım. Sonra bir gece Zehra'yla sevişirken bardaki kızdan bahsettim. Sebebini bilmiyorum. Ağzımdan çıkan kelimelere söz geçiremiyordum. Yaptığım şeyin saçmalığının farkındaydım ama çenem durmuyordu Hocam. Sonra sevişme mevişme kalmadı. Kavga dövüş. Toparlayamadım da. İşte o noktada 'her şey eskiye döndü' paranoyasına kapıldım yine. Onu yenmeye çalıştıkça daha derine çekti sanırım beni."

Hımm, diye bir ses çıkardım. Yüzüm asık, başımı yeniden elimdeki deftere doğru eğdim.

3

Bugün ellinci oldu belki arayışım. Telefonumu da kaybetmişim. Eski rehberimden buldum telefonunu. Ama açmıyorsun. Gece diyorum birlikteydik. Birlikteydik işte aynı yataktaydık. Şimdi ne oldu yani? Bardaki kızı diyorsan o yalan. Ben uydurdum onu. Hem evdeydim o gün, içkiyi sevmem ben bilmiyor musun? Yalandı onlar. Hayaldi veya. Uydurdum işte. Çok uydururum ben. Ellinci oldu belki bugün arayışım. Öldün belki. Sokakta köpekler saldırdı ya da kamyon ezdi ne bileyim. Belki hastanedesindir şimdi, telefonun asfaltın orta yerinde çalıyor. Arabalar geçiyordur yanından. Kocatepe'nin yanından giden tünel... Kimse yürümez bu saatte oradan. Kimse görmüyordur telefonunu. Ama sen de yürümezsin oradan bu saatte. Yo yo yaşıyorsun. Ama açmıyorsun telefonu. Halbuki açsan...

4

Öylece durmuş ıslanıyordum. Yağmur falan değildi yahu, bildiğin fıskiye. Sanırım daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım. Yaptıysam da silinip gitmişti. Fıskiye durduktan sonra güneş alan otoparka sırtüstü uzandım. Öğle vaktiydi. Güneş tam tepemde, dimdik vuran ışınlarıyla yüzümü kavuruyor, altımdaki asfalt sırlıklam gömleğimden çekip beni kendine yapıştırıyordu.

Orada uzanırken ilk defa olan biteni düşünme cesareti buldum kendimde. Bahçe kapısından giren beyaz arabanın kornasına kadar düşündüm. Sonra ayağa kalktım. Sırtım hala ıslaktı. Çamurlanmıştı da. Şimdi başımı ağrıtan soruyu eve doğru giden kısa patikada sordum kendime: Tamam içerideydin de şimdi dışarıda mısın gerçekten?

Akşamüzeri banyodayken Zehra aradı. Sesini duymayalı bir aydan fazla olmuş. Şimdi de yanımda, birlikte banyoya girelim diyor. Oysa telefonda yeni sevgilisinden bahsediyorduk. Gerçi o bahsediyordu demek daha doğru. Bense "yine aynı film" diye geçiriyordum içimden. Yine sevgililer, aldatmalar...

İyi ki çıkmışsın, dedi laf arasında. İçimden "dışarıda mıyım yani şimdi" diye geçirerek gülümsedim. Zehra'ya bu mevzuyu açmanın hiç manası yok. O yüzden de yalnızca sevgilisiyle dertlerinden bahsedip sevişiyoruz akşamdan beri. Neyse hadi gir banyoya. Birazdan ben de geliyorum. Ne çok ıslandım bugün.

5

Dire Straits / Ticket to Heaven / 4' 25"

Bugün yine yattım ıslandığım yere. Ben yattıktan yarım saat, belki bir saat sonra çalışmaya başladı fiskeye. Ben o sıra balkonda çay içiyordum. Balkonda fazla kalmadım. Müziğin sesiyle odaya çevirdim başımı... Uyanmıştın. Günaydın.

6

Uzun bir yoldan, uzak bir yerden döndüm. Tatil veya kafa izni diyelim. Akşamüzeri apartman kapısında karşılaştığımız kadın "döndün mü?" dedi. Gülüşüme anlam veremeyince başka yapacak bir şeyi kalmamış gibi O da güldü... Bir şey söylemeden eve girdim, çok geçmeden uyumuşum. Sabah uyandığımda Zehra yanımdaydı. Akşama doğru yeni yolculuğa onunla çıktık. Şimdi yoldayız, birazdan sabah olur, bir durur sigara alırız. Çayımızı içerken ben sana apartman kapısındaki kadını anlatırım.

7

Yola çıkalı iki günden fazla oldu. Saat olarak hesaplamak istedim ama dikkatim dağılıyor. Kaset başa döndüğüne göre kırk beş dakikadır susuyoruz.

8

Gecenin bu saatinde dinlemek istediğim şarkı hala evin bir köşesinde açılmayı bekleyen kutulardan birinde duruyor. Onu bu saatte oradan çıkarmaya çalışmak insanüstü bir gayret gerektiriyor. Ama dinlemek istiyorum. Yoldaymışım gibi hissettirecek çünkü. Kırk beş dakikadır susuyormuşuz gibi hissettirecek. Birazdan arabanın fan motoru bozulacak, bu uzunca yokuşun ortalarında bir yerde arabanın soğumasını bekleyeceğiz. O anda fark edeceğimiz gibi hissettirecek yanımızdaki tarlada kavunların olgunlaştığını. Arabayı kısa süreliğine çalıştırıp bankete indiriyormuşuz, sonra da bilmem kaç yıl önceki çocukluğumuzun kikirdemeleriyle tarlaya dalıyormuşuz gibi hissettirecek. Belki bostan demeliyim bilmiyorum. Karpuz kavun ekilen yerlere bostan deniyordu sanırım. Bunu sen daha iyi bilirsin.

Gecenin tuhaf bir aydınlığı var. Bunun farkına ilk ne zaman varmıştım hatırlamıyorum ama sen yeni fark etmiş olmanın şaşkınlığıyla sayıklıyorsun; "yıldızlar bu kadar çok mu aydınlatıyormuş?". Bostan'ın yeşilindeki canlılığı seyrediyoruz. Elime aldığım kavuna bakıp, nefesini hızlıca verirken gülümsedin küçümseyerek:

- Bunu mu buldun koca tarlada? Olmamış o.

Sonra biraz ilerledin. "Sapı kurumuş olanlardan kopar, küçükse bile tatlıdır" diyerek eğildin. Bunu bilmiyormuş gibi başımı salladım, anladım der gibi. Cebimden çakımı çıkarıp elimdeki kavunu kestim. Oldukça tatlıydı ama hatırın için, bana yüzünü döndüğünde yola doğru fırlattım. Arabanın hemen önüne düştü. Elinde büyükçe bir kavunla doğrulup birkaç adımlık mesafeyi koşarak geçerek elindeki kavunu uzattın. Kavunu yerken hiç konuşmadık. Son dilimde "güzelmış" dedim sadece. Kavun bittikten sonra da oturmaya devam ettik. Bir sürü şeyden bahsedip güldük. Şimdi ne olduklarını hatırlamıyorum ama çok eğleniyorduk o sıra. Hatta bir ara arabadan şarap getirmemi istedin. Duymazdan gelip araya başka mevzular soksam da çok geçmeden yineledin ama yola devam edeceğiz diye vazgeçtik. Uzun bir sessizlik oldu şarap mevzuunun ardından. Sonra ayağa kalkıp elimi uzattım, kendime çekerek seni de kaldırdım. Arabaya doğru yürürken

"bardaki kız gerçek miydi" diye sordun. Kavuna basıp düşmeseydim, sana yeni bir yalan söylemek zorunda kalacaktım.

9

Yatağımda dönüp çalan telefonu gözlerim kapalı buldum. Kulağıma yaklaştırdığımda ben daha efendim bile diyemeden "ben olsam kavunu atmazdım" dedi. Sabah saat kaçtı hatırlamıyorum. Yorganı yeniden üzerime çekip telefonu kulağımın üzerinde bıraktım. Bir süre daha duydum sesini. Sonra dalmışım. Uyandığımda sabah olmuştu. Esnaf yavaş yavaş açıyordu dükkanları. Bazen kepengin açılırken çıkardığı sestten ayrı bir haz aldıklarını düşünüyorum. Hala çalışabildiklerini ya da hala hayatta olduklarını hissettiriyordur belki. Veya bunları etrafa duyurmanın bir yoludur; ben hala buradayım, der gibi. Aklımdan bunlar geçerken saate baktım. Tam o anda hemen yanımızda kopan kepenk gürültüsüyle Zehra da uyandı. Arabayı park ettiğimiz yer, yorgunluktan olsa gerek, sanayinin içindeki dar yollardan ikisinin kesiştiği kavşağın ortasıydı. Neyse ki o sabah, durduğumuz kavşağı kullanmak isteyen çıkmadı. Birkaç kez esnedikten sonra arabayı düzelttim. Camı açıp, bizi seyretmekle meşgul iki çırağa elektrikçi sordum, kendileriymiş. Fanın yapılması fazla uzun sürmedi. Sanayiden çıkıp anayola sapınca neşelendi, teybi açıp gülerek bana döndü. "Ben olsam kavunu atmazdım" dedi. Neyse ki fazla uzatmadı.

10

Karayolları bilmem kaçınıcı Bölge Müdürlüğü'nün bahçesinde durduk. Buraya yalnızca uzaktan görünen salıncaklarda sallanmak için girmek istememiz içeri girerken kapıda uydurduğumuz yalanlardan daha komikti. Salıncaklarda sallanmamız, herhalde öğle saati olduğundan, uzun süre fark edilmedi. Sonra güvenlik görevlisinin biri, ki bekçi demeyi daha çok seviyorum aslında bu adamlara, belki günlerdir biriktirdiği kinle üzerimize doğru çevirdi yürüyüş yönünü. Yaklaştıkça eski bir arkadaşım benzemeye başladı. Yanımıza geldiğindeyse aynısı oluverdi. Konuşmaya başlamasıyla açıkça o olmadığı ortaya

çıkmasaydı soracaktım hatta "o musun?" diye. Bir anlığına da olsa içimde bir yerlerde güzel anısını hissettim.

"N'apıyorsunuz burada?" sorusuna verdiğimiz yanıt dışında, söylediklerine karşılık vermeden uzun süre güldük. Fırçasının bitmeyeceğini anlayınca arabaya doğru yürümeye başladık. O da peşimizden gelerek konuşmayı sürdürdü. "Şikayet edecem sizi" dedi hattâ bir ara. Sözü yeni bitirmişti ki "en yakın benzinlik nerede?" diye girdim biten ve başlayacak olan iki cümlesinin arasına. Tavrını hiç bozmadan tarif etti. Anayoldan sapıp ulaştığımız otuz kilometre uzaklıktaki ilçede benzinlik olmadığını fark ettiğimizde gülmeyi kestik.

11

Göksel / Hastasıym / 3' 52"

Hadi gidiyoruz, diye açtım odanın kapısını. Yatakta uyusukluk yapıyordu. Saat ikiyi geçmişti. İlçenin tek belediye otobüsünden yeni inmiştim. Elimde benzin bidonu, terden sırlıklam olmuş tişörtümün göğsünü sallayıp serinlemeye çalışıyordum. Nazlanması devam edince az önce pazardan iki milyona aldığım radyoyu açtım. Başta sesin nereden geldiğini anlamadı. Sesi biraz daha açıp radyoyu cebimden çıkardım. Ardından, parçayı söyleyerek, yavaş yavaş tişörtümü üzerimden sıyırdım. Kalk hadi! Uykulu uykulu bir güzel dans ettirdim.

Üç dakika elli iki saniyelik eğlenceden sonra giyindik. Ortalığı toplamamız on dakikadan az sürdü. Bakkalın sattığı tek gazeteden bir tane alıp huni yaptım. Cebinden sigara paketini çıkarırkenki bakışlarımı görünce sigarasını yakmak için geriye doğru birkaç adım attı. Otelin duvarına yaslanıp sigarasını yaktığında bidondaki benzin de depoya boşalmıştı. Bidonla çantayı bagaja atıp, gazeteyi dolu çöp varilinin yanındaki poşetlerin arasına sıkıştırdım. Pansiyona dönüp hesabı ödedik. Resepsiyondaki kadın, pansiyonun sahibinin karısıydı, bir daha buraya yolumuzun düşeceğini umarak, kocasının kartını uzattı.

Her şey yarım saat içinde oldu bitti. Arabaya atladık. Kolu hızla çevirerek camı açıp sağ dirseğini cama koydu, bir sigara daha yakıp, nihayet, dedi. Umursamaz bir tavırla kontağı çevirdim. Öyle hızlı kalktım ki dikiz aynasında toz bulutundan başka bir şey yoktu. Bir saat kadar sonra, gördüğümüz ilk benzinliğe girerken, hâlâ direksiyonda ritim tutup aynı parçayı söylüyordum.

12

Bir bekçi düdüğüyle uyanıp gözlerimi odanın karanlığına odakladım. Önce ne olduğunu anlama çabasıydı bu durağanlık. Etrafta bombalar patlarken bir kayanın dibine sinmek gibi. Bir daha ötmedi düdüğü. Gözlerim karanlıkta asılı dururken elli bin ayrı yerde elli bin ayrı insanla yaşanmış elli bin anı geçti önümden. Kalkıp balkon kapısına yönelmek istedim ama doğrulup yere bastığım ilk anda büyük bir patırtıyla içi su dolu bardağı devirdim. Uykum darmadağınık olmuştu. Işığı yakmaya yeltensem de elimi ilk attığımda düğmeyi bulamayınca vazgeçtim. Balkon kapısını ışığı yakmadan nasıl bulabildiğimi bilmiyorum. Bir süre balkonda oturdum, birkaç sigara içtim. Bütün bir yolculuğu düşündüm. Kaç gün yol teptiğimizin hesabını yapacak değilim ama uzun bir yolculuktu. Akşam yedi gibi gelmiş olmalıyız. Güneşin ufuğa dalmadan önceki son bir iki saatiydi çünkü. Eve girer girmez yatağa atmışız kendimizi yorgunluktan. Karşılıklı sorduğumuz kısa gereksiz sorulara, ses tellerimizi mümkün olduğunca az titreştirerek çıkardığımız "hııı"larla verilen yanıtlar dışında hiç konuşmadık. Büyük olasılıkla birkaç dakika içinde uyuduk.

Düdüğü çaldığında Zehra'nın yanımda olmamasını yadırgamadım. Böyle bir yorgunluğa tek kişilik yatak dar geldi demek ki diye düşündüm. Salonda uyuduğundan emin, on onbeş dakika oturdum balkonda. Başı sonu belirsiz anı girdabının içinde kendimi kaybedip sandalyede sızacakken yeni bir düdükle kendime geldim. İçimden "yatağa dönme vakti geldi" diyerek uykunun bütün ağırlığı sırtımdayken yavaşça doğruldum. Balkon kapısını kilitleyip yatağıma girdim. Uykuya dalmadan hemen önce hızla bir düşünce esip geçti aklımın bir

ucundan ötekine... "Şu iki düdük" dedim... "Belki hala içerideyim". Daha bilmiyordum gittiğini.

13

Giderken bıraktığı notu ertesi gün kahvaltıdan sonra buldum. Salonun kapısının yanındaki küçük sehpanın üzerinde. Yanından geçerken rüzgarımla hareket edince farkettim. Erken kalkmak zorunda kalmış çocuk gibi, doğrulup yavaşça geri uzandı yerine. Ne olduğunu görür görmez anladım elbette. Alıp masaya oturdum, okudum. Sonra kalkıp bir çay koydum kendime. Masaya dönüp yeniden okudum.

Kolumu yerçekiminin insafına bırakınca dikkatim dağıldı. Hayret nasıl da ayrıntılarıyla hatırlıyorum. Elim önce masaya çarptı, masanın sarsıntısıyla çay tabağında duran kaşık mesai başlangıcını haber verir gibi şingirdadı. Zehra'nın kısa notunu masaya koydum. Çayımdan son yudumu da alıp masadan kalkarken günün rutini çoğu gün olduğu gibi hissettirmeden içine alıverdi beni. Ortalıktaki çamaşırlar, yatak toplandı. Yerler süpürüldü. Zehra da not da sıradan günlük işler arasındaki kısa, parlayıp sönen görüntülere dönüşüvermişti. Kafamda canlanan sahneler kırık dökük anılardan başka bir şey değildi.

İzleyen günlerde de değişen çok şey olmadı. Dönmesini falan beklemedim. Hatırladıkça mutlu oldum yalnızca. Aklımdan başka bir yere kaydetmediğim her şeyin yavaş yavaş kaybolacağını biliyordum. Birkaç beylik an dışında ikimizden de silinecekti her şey.

Gidişinden iki hafta kadar sonra öğrenecektim keyfinin yerinde olduğunu. Uzaktan görünce iyi, güzel dedim içimden. Çok da seçemedim ya, uzun uzadıya da bakmadım. Görüldüğü kadarıyla yanındakiyle keyfi yerindeydi.

Bir süre sonra eşyalarımı toplayıp annemle babamın öldüğü eve döndüm. Salonun ortasına kadar ayakkabılarımla girip toz içindeki koltuklardan birinin

üzerine oturdum. Camdaki lekelerin arasından damla damla sızan güneşle parladı koltuktan kalkan toz bulutu. Elimi, yüzümün önünde biraz sallayıp nefes almaya çalıştıktan sonra uzun uzun etrafa baktım. İçine aynı oranda gri katılmış renklerin üzerinde elimi gezdirdim; koltuğun önündeki sehpanın, sağdaki abajurun, kolçakların. Ne çok toz birikmiş dedim içimden. Ne çok zaman geçmiş üzerinden.

Ter içindeki ayaklarımı ayakkabıdan çıkarıp koltukta ileri doğru kaydım. Ayaklarımın kokusu burnuma ulaşmadan dalmışım. Karşımdaki pencereden vuran güneş önümdeki sehpanın üzerinden gözümü yansıyana kadar uyuklamışım. Uyandıktan birkaç dakika sonra, kaslarımı saran dinçlikle, evden çıkmaya karar verdim. Hep bu delikte kalamazdım. Yolu neyse bulup, bir şekilde, etrafıma örülü bu duvarın üzerinden atlamam gerektiğini düşündüm.

Güneş gözlüklerimi takıp kendimi Kızılay'a attım. İçimde büyüyen korkuyu kalabalığın içine karışınca fark ettim. İşbirlikçi bir köstebek, korkak bir katil tavrıyla atıyordum adımlarımı. Etrafı kolaçan ederek, basbayağı ürkek, tedirgin ama bir maskeyle soğukkanlı görünmeye çalışarak, yavaş yavaş. Neticede yakalanmadan döndüm deliğime.

O günün akşamında, bir cesaretle, eski arkadaşlarımdan Naci'yi arayiverdim. Kısa bir özet geçtim. Normal bunlar dedi, yeni çıktın. Hoşgeldin. Sesindeki sıcaklığı beklediğim söylenemez. Hoşuma gitti tabii.

Naci'ye olanları anlatırken o güne dek bırakılmış bütün notlar elimdeydi. Birkaç tanesini okurken tek kelime etmeden dinledi.

Gücümün yarısını seninle gitmeye harcadım. Daha fazla gitme riskini göze alamam. Sen tükenene kadar gideceksin biliyorum. Umarım tükenmeden kararı görürsün. **Zehra**

Yol burada bitiyor. Söyleyecek çok söz var ama bu otobüsü kaçırsam gitmekten vazgeçebilirim. **Başak**

*Akşam yemeğe bekleme. **Tuba***

*Artık bitmesi gerekiyor sanırım. Emin değilim farkındayım ama böylesinin daha iyi olacağına olan inancım ağır basıyor. Bendeki anahtarları ayakkabılığa bıraktım. **Hazal***

*Zaman kontrolüm dışında, davranışlarım da öyle olmaya başladı. Artık dönmeliyim. **Elif***

"Elif" diye mırıldandı belli belirsiz. Aradan yıllar geçse de yarası sızlamıştı belli ki. Ama konuyu hiç açmadı. Derin bir nefesin ardından "ne yapacaksın peki?" diye sordu. Bilmiyorum dedim. Sessizce "iyi bakalım" dediğini duyar gibi oldum. Daha fazla da uzatmadık sohbeti.

Sonrasında yeni bir ev bulmam birkaç günümü aldı. Hayatımın çöpe atamadığım beş kolilik kısmını, hep olageldiği gibi, anadoldan bozma bir pikaba yükleyip taşındım. Akşamüzeri yan komşuyla karşılaştık. Lafladık ayaküstü. İşten dönüyordu herhalde. Taşınırken görmüş pencereden, çok tanıdık gelmişim, bir yerden çıkaracakmış. Parlak pembe rujlu dudakları harikaymış.

Kapı önünde sohbetimiz birkaç dakika sürdü. Ben, siyah takım elbisesinin kısa eteğinin altındaki incecik bileklerine bakarken akşam yemeğine buyur etti sağolsun. "Eşyalarınız dağınıktır şimdi, bana buyrun yemekte, ben hazır olunca haber vereyim". Peki dedim, teşekkür ettim nezaketi için. Son değişiklikler bu şekilde.

Defteri kapatıp masanın üzerine koyarken gözüm Metin'deydi. Sol avucundaki nasırları sökmeye çalışıyordu. Dudakları yaptığı işin ciddiyetine uygun şekilde büzülmüş, mekandan tamamen kopmuştu. Nice sonra kendisine dönük gözleri fark ederek durdu. "Eeee Hocam okudun mu?" diye sordu ümitle. "Okudum" diye yanıtladım. Derin bir nefes çekip söze nasıl gireceğimi düşündükten sonra, "Metin" dedim, "Zehra'yı çok merak ettim, sende bir fotoğrafı var mı?". Metin dudaklarını buruşturarak makul bir süre düşündükten

sonra, "Bilmiyorum hocam, bir bakmam lazım" diyerek yanıtladı sorumu. Ürkütmekten, sorguya çekiliyormuş hissine kapılmasından çekinerek "Tamam, bir bakarsın, bulursan bir sonraki görüşmemizde yanında getir. Merak ettim gerçekten" diye ekledim. Ardından da Zehra'yla şu yolculuğa çıktıkları arabasının markasını sordum.

Belli ki bu soru çalışmadığı yerden çıkmıştı Metin'in. Yüzündeki, bir yandan bilmiyorum diyen, bir yandan şüpheyle düşünmeyi sürdüren o ifadeyle uzun uzun bana baktı. Kendi yarattığı gerçeklik içerisinde bir nirengi noktası aradı sanıyorum. Büyük ihtimalle kendi dünyasının duvarlarına çarpıyordu o sırada. Kapı sandığı yerdeki taşların üzerinde elini gezdiriyor veya bir köşede oturmuş ağlıyordu. Çıkış yolu bulamayınca sinirlenerek ayağa kalktı "Yahu hocam" dedi, "Ne alakası var şimdi arabanın iki saattir anlattıklarım ile?". Üstüne birkaç şey daha söyledi tabii. Sakinleştirmeye çalışsam da işe yaramadı. Defterlerini önümden bir hışımla kapıp, "amaaan" diyerek çıktı odadan.

- SON -